

Dôležité zbytočnosti

„Hurá! Na prázdniny poletíme lietadlom!“ volala opica Škorica a ako pojašená skákala po celom byte. „V lietadle som ešte nikdy nebola! A kam vlastne poletíme?“

Chytil som ju za chvost, práve keď chcela vyskočiť z kresla hore na lampu. „Škorica, už sa konečne upokoj. Letíme do Grécka. Ocko však povedal, že nevie, či v lietadle môžu byť aj opice.“

Hneď bolo po dobrej nálade. Opička si smutne sadla a po tváričke jej začali stekať veľké slzy. Vtedy v zámke zaštrngotali kľúče a vošiel ocko. Bol usmiaty od ucha k uchu. „Vybavil som to! Škorica, do lietadla ťa pustia, poletíš s nami. No musíš sa tam správať veľmi slušne!“

To bolo radosti! Opička skočila ockovi na chrbát, bozkávala ho na ucho a strapatila mu vlasy. „Ty si ten najlepší otec na svete!“ jasala a spustila tú svoju:

*„Ja som tá opica,
opica Škorica,
opica škoricová.
Taký kožuštek,
ako má Škorica,
nijaká opica nemá!“*

„Tak pod, Škorica. Pomôžeš mi zbaliť sa,“ povedal som jej, keď dospievala, a odišiel som do svojej izby. Vtom zazvonil zvonec. Opička, samozrejme, musela byť pri dverách prvá. Keď ich otvorila, stáli tam Buchta a Malina.

„Čujte, čujte! S Tyčkom a jeho rodičmi poletíme na dovolenku lietadlom!“ oznámila im veselo.

Keď už boli všetci v mojej izbe, Malina vzdychla: „Škoda. Chcela som ťa zobrať do Tatier. Budem tam s rodičmi chodiť po vysokánskych kopcoch.“

„Ja prvé týždne prázdnin ostanem doma. Veď aj tu máme kúpalisko, lezeckú stenu a množstvo ďalších zábaviek. To by sa ti, Škorica, páčilo,“ pridal sa Paľo, čiže Buchta. „Navyše takto budem mať viac času na čítanie.“

Obom bolo hneď jasné, že Škoricu lákajú zbytočne. Letieť lietadlom, to by opička nevymenila za nič na svete. „Kedy vyrážame?“ opýtala sa netrpezlivo.

„Už zajtra,“ odvetil som. Opička otvorila ten najväčší kufor, aký sme kedy videli, a začala doň hádzať všetko, čo jej prišlo pod labky. My sme zatiaľ sedeli na posteli a s úsmevom sme ju pozorovali.

„Knižky, nesmieme zabudnúť na knihy!“ šomrala si popod ňufáčik a už ich asi zo desať urovnala do kufra. Potom tam ledabolo hodila asi polovicu oblečenia zo skrine, kalendár a spoločnú fotku s nami zo steny, malý kaktus v črepníku aj tri keksíky, ktoré vyhrabala z mojej školskej tašky. Vytiahla z nej i učebnice, no zrazu zaváhala: „Učiť sa nebudeme, veď sú prázdniny.“ Hodila

ich späť do tašky, ale vylovila z nej peračník a dala ho na kopu v kufri.

„Hm, čo by som tam ešte...“ škrabkala sa po hlave. Zrazu vybehla do predizby a vrátila sa s tromi pármí topánok. Po chvíli zasa vybehla von a zakrátko sa ukázala s ďalšími tromi pármí. Spočítala ich a spokojne povedala: „Šesť párov bude stačiť.“

„Škorica, do kufra sa už viac nepomestí,“ snažil sa ju zastaviť Buchta.

„To nič. Tyčka, máš ešte predsa ruksak, nie?“

„No neviem,“ uškrnul som sa. „Zrejme budeme musieť zohnať vysokozdvížný vozík, ktorým to všetko privezieme na letisko.“

„Myslíš?“ vypleštila oči opička. „Máš pravdu, taký vozík by sa zišiel. No nebolo by lepšie, keby lietadlo pristálo rovno pred vaším domom? To by sme potom všetko ľahko preniesli.“

Začali sme sa chichotať a Škorica si uvedomila, že sa vysmievame jej nápadom.

„Kurnikšopa, antilopa! Len sa chehcite. Veď vás ten smiech prejde! Už ste zabudli, že som rozprávková?“ Urazená opička zdvihla labky a zvolala: „Čáry-máry, láry-fáry, bum!“

Na sídlisku pred panelovými domami, rovno uprostred parčíka, sa odrazu zjavilo obrovské dopravné lietadlo. Jedno krídlo cez otvorené okno vošlo do kuchyne na prízemí, druhé trčalo rovno do ulice a autá ho obchádzali v poslednej chvíli.

